

Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen

Húsvét hétfői igeszakaszunk Lukács evangéliumának 24. fejezetéből áll előttünk, a 13-35 versekben.

Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvanfutamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. Látásukat azonban mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt. Ő pedig így szólt hozzájuk: Miről beszélgettek egymással útközben? Erre szomorúan megálltak. Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban? Mi történt? – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki cselekedetben és szóban hatalmas próféta volt Isten és az egész nép előtt; és hogyan adták át főpapjaink és főembereink halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, de nem találták ott a testét; eljöttek, és azt beszélték, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszélték; őt azonban nem látták. Akkor ő így szólt hozzájuk: Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie? És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt.

Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok unszolták és kérték: Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már! Bement hát, hogy velük maradjon. És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük. Ekkor így szóltak egymáshoz: Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat? Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről.

Az emmausi tanítványok történetét hallottuk. Két olyan emberét, akik ugyan nem tartoztak a 12 közé, de tanítványai voltak Jézusnak. Talán a hetvenkét tanítvány közé tartoztak, akikről korábban már említést tesz Lukács, ezt nem tudhatjuk biztosan, azonban a történet későbbi részéből világosan

látszik, annyira ismert volt a személyük, hogy az éjszak közepén is felkereshették az apostolokat, és azok elmondták nekik a nap történéseit, miként ők is megoszthatták élményüket a Mester legszűkebb tanítványi körével.

Logikus a kérdés, miként lehet akkor, hogy nem ismerték fel a feltámadt Jézust? Sokan próbálnak valamiféle misztikus magyarázatot adni, hogy Jézus nem az általuk ismert alakban jelent meg közöttük, de ez fölösleges bonyolítása a történeteknek. Ráadásul ellentmond neki a folytatás, ahol Jézus Jeruzsálemben is megjelenik a tanítványoknak, akik felismerik - igaz, megrémülnek, mert azt gondolják, szellemet látnak. Ennél sokkal egyszerűbb, ha az evangélium szövegére figyelünk: „Látásokat azonban mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt.“

De mi lehetett ez az akadály? Két dolgot emelnék ki. Az első az ember maga bölcsessége, felfuvalkodottsága. Húsvét hétfőhöz, és az egész ünnepkörhöz kapcsolódóan emlegetjük a nyulat, ezért merek Lázár Ervin egyik aranyos tanmeséjéből idézni. A nyúl, mint tolmács. A réten találkozik a kecske és a ló, de nem tudnak mit kezdeni egymással, mert nem értik egymás szavait. Szerencsére a szintén ott lévő úritök észreveszi, hogy közeleg a nyúl, és kiabálni kezd neki, hogy jöjjön, segítsen. „A Nyúl, tekintve, hogy a legműveltebb állatok közé tartozott az erdőben (lám, úritökül is tudott), azon nyomban megértette, miről van szó, és méltóságteljes léptekkel közelebb jött. Legszívesebben futott volna, de hát ilyen nagy tudású állathoz, ugye, nem illik az ugrifüles futkározás.

– Na, csak mondjátok – mondta –, szerencsére én minden nyelven beszélek.

Ebbe a mondatba kicsit belepirult, mert az az igazság, hogy őzül éppen hogy csak makogott valamit, és sárgarigóul meg pacsirtául nem tudott egy kukkot sem.

De azért rendes kis állat volt, legalább elpirult, ha hazudott.“

Előttünk van két ember, akik szomorúak, de arra alapozhatnak, hogy tanítványai voltak a Mesternek, és akiknek igen határozott elképzeléseik vannak, arról, amit addig hallottak, megtapasztaltak. Két tanítvány megy az úton Emmaus és felé, és együtt próbálják megérteni, mi is történt. A szöveg szavai egyértelműen azt sugallják, nem egyszerű emlékezés volt az elmúlt időszakra, az együtt megtapasztalt dolgokra, hanem meglehetősen eltérő vélemények ütköztetése zajlott. Amit ma vitatkozásnak olvasunk, abban benne volt, hogy mindketten ragaszkodtak saját véleményükhöz. Sőt, amikor Jézus megáll mellettük, és megkérdezi, miről folyt a szó kettejük között, akkor Kleofás válaszában bizony mindenki érzi a picit gunyoros, picit kioktató hangnemet: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban?“

Jézus ekkor megfordítja a helyzetet, nem tanít, hanem kérdez, mi történt? Így ismerjük meg a második okot, ami elhomályosítja a tanítványok látását. Hogy ők még mindig csak azt szeretnék látni, amit elképzelték: „Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt.“

Így Jézus újra tanítani kezdi őket, tanítani kezd minket. Előttünk vannak az írások, abban minden benne van, abból nem szabad elvenni semmit, és nem szabad hozzátenni semmit. Csupán nyitott

szemmel, értő szívvel kell olvasni. Mózesről kezdve a prófétákon át mindaz, ami az Írásokban olvasható. Itt bizonyos értelemben nem teljes még a sor, de az éjszaka folyamán később Jeruzsálemben Jézus megismétli, hogy minden meg volt írva róla Mózes törvényeiben, a prófétáknál és a zsol-tárokban. Tudni kell, hogy amit mi Ószövetség névvel illetünk, a héber Biblia héber rövidítése tanakh, ami a Tóra (Törvény), Nöbiim (Próféták) Kötubim (Írások) szavakból áll össze.

Jézus újra tanít, a Megváltás megtörtént. Nem úgy, ahogy az emberek saját vágyaikban megfogalmazták, hanem úgy, ahogy annak meg kellett történnie, úgy ahogy arról már sokkal korábban is szóltak a próféták, akik Isten szavát közvetítették.

Kleofás és társa javára szóljon, elpirulnak, mint a füllentő nyúl, szemükről leesik a hályog, a mindentudás hályoga, végre felismerik Jézust. Aki akkor azonnal eltűnik a szemük elől. Amikor még lelki szemük vak, megjelenik nekik, amikor meggyógyítja őket, már nem kell, hogy fizikai valóságában lássák, mert már betölti szívüket, lelküket, egész lényüket: „Nem hevült-e a szívünk“

Ezt az örömhírt nem tarthatják magukban, hiába van már éjszaka, azonnal visszafordulnak, hogy megtegyék a körülbelül 10-12 kilométeres utat, hogy elmondhassák a társaiknak is, hogy elmondhassák nekünk is: Krisztus feltámadt!

Ez a mi utunk is. Együtt énekelhetjük 185. dicséretünket: „Krisztus feltámadott, kit halál elragadott; Örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk, Alleluja!

Mi is felismerhetjük Krisztust, mis megtapasztalhatjuk, hogy közöttünk, velünk van, amikor élünk az Úri szent vendégséggel. Most egymástól fizikailag elválasztva, de reménykedve, hogy lélekben együtt, és reménykedve, hogy amikor már nem korlátoznak minket szabályok, visszatérünk a templomi közösségbe.

Hogy életünket akkor is meghatározza az, amiről az Írások szólnak, és amit Sylvester János szép versében így fogalmazott meg:

„Próféták által szólt rígen néked az Isten Azkit ígért, ímé, vígre megadta Fiát, Buzgó lélekvel szól most es néked ezáltal, Kit hagyja, hogy hallgass, kit hagyja, hogy te kövess. Itt vagy az rejtek kincs, itt vagy az kifolyó víz, Itt vagy az tudomány, mely örök ítetet ad.“

Ámen